

Abstrakt

(Czech)

Evropská unie (EU) se zavázala respektovat cíle rozvojové spolupráce například omezování chudoby v politikách, které mají potenciál ovlivnit rozvíjející se země. Tato práce zkoumá, jak a jestli EU prosazuje tento závazek soudržnosti ozvojových politik (Policy Coherence for Development, PCD) v různých oblastech vládnutí. Výzkum se zaměřuje na nedostatečně prozkoumaný procesní rozměr PCD a analyzuje stupeň systematického zohledňování názorů rozvojových aktérů během formulace evropských politik. Využívá přitom přístup historického institucionalismu, který zdůrazňuje nezávislou roli institucí a jejich význam pro výslednou politiku. Pomocí zhodnocení vlivu formálních a neformálních postupů zkoumá analytický rámec, jak rozvojoví aktéři využívají „přístupové body“, aby ovlivnili každodenní vládnutí. Práce sleduje plánovací procesy šesti vybraných iniciativ ve třech politikách s významem pro PCD: politiku rybolovu, životního prostředí a bezpečnosti. Ukazuje, že efektivita při prosazování PCD nutně nesouvisí s konkrétní politikou a rozdělením kompetencí, ale spíše s využitým nástrojem a zejména s tím, která instituce EU politiku formuluje. Zatímco Evropský parlament a nová Evropská služba pro vnější činnost prosazují PCD poměrně efektivně, výsledky Evropské komise jsou smíšené a členské státy se tématem v Radě nezabývají. Práce dochází k závěru, že zvýšení schopnosti rozvojových aktérů smysluplně ovlivnit vytváření politiky především v Komisi a rozšíření meziodborové koordinace ve všech institucích EU by zvýšilo efektivitu EU při prosazování PCD.